

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Georgii episcopi Alexandrini propter ea quæ in Mithrio acciderunt,
interfectione, & quòd interfectus camelo impositus, contumeliæ causa
pupulo spestandus circumducebatur, & quid ea de re ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

SOZOMENI HISTOR.

sola subministraret: quinetiã libros, quibus opus habebat, ab aliis pro eo mutuò acciperet: & tamen ista ad prolixum temporis spatium facta essent, tamen ne vnus quidem ex ciuibus Alexandrinis omnino ea cognosceret.

De Georgii episcopi Alexandrini propter ea que in Mithrio acciderunt, interfectione, & quòd interfectus camelò impositus, contumeliæ causa populo spectandus circumducebatur, & quid ea de re scripserit Iulianus, de Theodorito sacrorum Antiochiæ vasorum custode, & quòd propter ea Iulianus præuicatoris auunculus, genitalibus eius à vermibus exesis, interit. CAP. VII.

Athanasius igitur ad hunc modum cõseruatus, & præter omnium expectationem in ecclesia visus, vnde venisset, ne vnus quidem intellexit. Populus autem Alexandrinus maximo ob hanc rem exultans gaudio, ecclesias illi reddidit. Quare Ariani inde eiectione, priuatis in ædibus separatim cõuentus egerunt, atq; Luciũ pro Georgio, suæ hæresis episcopum designarunt. Siquidem Georgius iam casu fuerat interfectus. Nam simul ac magistratus palàm prædicarunt Constantium de vita decessisse, & Iulianum imperatorem declaratum esse, multitudo Gentiliũ Alexandriam incolentium seditionem conflauit. Atque clamore edito, & conuitiis iactatis, impetũ in eum faciunt, velut iamiam interfecturi. Verũ imperu in præsentia represso, illo quidẽ tempore eum in vinculis solũ tenebant: sed non ita diu post, prima luce properè ad carcerẽ cõcurrentes, illũ trucidabant. Quem deinde camelò imponunt, totũq; diem cõtumeliis lacerant, postremò sub crepusculũ igni cremandum tradunt. Neque tamen me fugit Arianos prædicare hanc cladem à fautoribus Athanasij Georgio inflictam esse. Verũ facilius adducor, vt credam facinus Gentilium fuisse, cum cõsydero multo plures odij in eum causas illis suppetiuisse: maximè autem omniũ, quòd ipsorum statuas & delubra cõtumeliosè deformasset, & sacrificia ac ritus patrios prohibuisset. Auxit itẽ in eũ odiũ potentia, quam in aula consecutus fuerat: Siquidem populus erga eum non aliter ac solet erga homines, qui potẽtia & autho-

& authoritate multū valēt, animo affectus, eum planè intolerandum putauit . His accedit facinus quoddā id tēporis fortè fortuna in loco, quē illi Mithriū appellant, admissū. Quem quidē locum olim ab hominibus desertū, Cōstantius ecclesiæ Alexandrinæ donauerat . Georgio autē eum perpurigare aggredienti, quò ecclesiā ibi extrueret, abditus quidā recessus extitit: in quo statuæ fortasse, & instrumēta quædam eorum , qui vel alios mysteriis dæmonū quondā ibi initiare, vel ab aliis initiari solent, reperta sunt, quæ inspectatibus ridicula certè, & admodū peregrina videbātur. Quæ Christiani in loco publico pposita habere ludibrio, & Gentiles irridere cœperunt. Gentiles igitur in vnū locum frequentes cōgregati, pars gladiis, pars lapidibus, pars aliis instrumētis, in quæ fortè incidebāt, se armantes, Christianos odoriri, ac multis occisis, alios ad religionis nostræ contumeliā cruci suffigere, plurimis grauiā imponere vulnera. Itaq; Christiani opus, quod inceperant, inchoatū reliquerunt: Gentiles verò, Iuliano imperatore iam declarato, Georgio necem attulerunt. Atq; istud quidē ita se habere testis locuples est imperator ipse : quod sanè minimè confessus fuisset, nisi esset à veritate cōpulsus. Maluit enī mea quidē sententia Christianos, q̄ Gentiles Georgij fuisse interfectores . Sed tamen facinus minimè occultabat. Nam videtur in epistola ad Alexandrinos de hac re conscripta grauius illis succensere: sed literis solum eos coarguit: supplicium cōdonauit, reuerētia, vt ipse ait, adductus cum erga Serapidē, eorum cōseruatorem, tum erga Alexandrum conditorem yr̄bis , tum deniq; erga Iulianum suum auunculum: qui antea Aegypto, & Alexandria præfuerat: vir Gentiliū superstitioni cum primis deditus, & in Christianos grauisimo odio incēsus: adeò vt quantum in ipso situm erat, contra imperatoris voluntatem Christianos ad cædem vsq; & sanguinis effusionem afflictarit . Nam memoriæ proditū est, cum id tēporis seriò moliretur pretiosissima monimenta ecclesiæ Antiochenæ in Syria positæ, quæ quidē plurima erāt numero, in imperatoris araria trāf ferre, & ecclesias quoq; occludere, omnes illius clericos fugē se mandasse, solūq; Theodoriū presbyterū, minimè ab vr̄be secessisse: quē quoniā Thesaurū istū, vtpote eius cu-

SOZOMENI HISTOR.

stos, iudicare poterat, Iulianus primū cōprehendit: deinde verberibus grauter cēdit: postremò cū questiōe de illo omni tormēti genere habita, forti animo & virili respōdisset, seq; in confessione fidei præclarū virū ostendisset, securi feriri mandauit. Vbi verò vasa sacra abripuerat, proiectis illis in terrā, cepit petulāter in Christū illudere, blasphemias pro sua libidine iacere, ad extremū super vasa sedere, sicq; factā iam contumeliā adaugere. At illico post, membrū genitale, & meatus illi, quos natura ad necessitatē circa illud locauit, ei cōtabescunt: & carnes illis corporis partibus circundatæ, putrescentes in vermes cōuertuntur: morbus deniq; ita creuit, vt artē medicorū lōgè superaret. Nihilominus tamē medici partim reuerētia erga imperatorē, partim metu adducti, nullū nō medicamēti genus in eo expti sūt. Et quāq; cōplures aues magno pretio cōparatas maciātes, pinguedinē earū ad partes putredine exesas applicabāt, & vermes ad cutis euocabant extremitatē, nihil tamē pfece- runt. Nā in intimis partibus abditi, ad carnes viuas integrasq; serpsere, & nūq; à rodēdo destitere, donec hominē enecassent. Itaq; hanc cladē, vt videt, ira diuina ei infixit: quod etiā accidit tū thesauri regii custodi, tū aliis nonnul- lis ad amplos dignitatis gradus in aula imperatoris elatis: qui cōtra ecclesiā iuueniliter insultantes, velut ab ira diuina condemnati, exitum vitæ, vt mirandum, ita planè miserabilem consecuti sunt.

De sanctorum Eusebii, Nestabi, & Zenonis, in ciuitate Gaza martyrio. CAPVT VIII.

Sed quoniam huc nostra prouecta oratio est, & de Georgij & Theodoriti nece differuimus, tempus iā videt postulare, vt de Eusebio, Nestabo, & Zenone fratribus mentionē faciamus. Quos populus Gazæ eodem tēpore odio persecutus, domi occultatos cōprehendit: ac primum cōiicit in carcerē, flagrisq; cædit. Deinde oēs ad theatrum cōuenire, & cōtra eos grauter propterea vociferari cœperunt, q̄ sacra ipsorū profanassent, eisdēq; ad religionē Gētiliū delendā, afficiēdāq; cōtumelia superioribus tēporib' abusi fuissent. Qui partim clamando, partim se inuicē incitando, ita accensī, in eorū necē auidē feruntur. Atq; ipsi se mutuo instigantes, quod à populo in seditione fieri solet, ad car-